

IV. Ruch absolutny ciał materialnych

Przestrzeń, w której prędkość światła c jest stała i izotropowa, nazywamy tutaj przestrzenią absolutnie absolutną (**AA-space**). Światło ma wszystkie cechy ruchu falowego. Zauważmy, że stała i izotropowa prędkość c światła *in vacuo* jest cechą ruchu falowego, a nie jest cechą ruchu ciał materialnych.

W **AA-space** znajdują się ciała materialne, których naturalną cechą jest ruch oraz inercja, czyli naturalna zdolność utrzymywania stanu ruchu tak co do wartości jak i kierunku. Miarą bezwładności ciał materialnych jest masa m .

W powyższym sensie, masa m jest absolutnie absolutną cechą ciał materialnych.

Ponieważ podstawową cechą tego świata materialnego jest ruch ciał materialnych, to ruch tych ciał w **AA-space** jest ruchem absolutnym w przestrzeni absolutnie absolutnej.

Przestrzeń, w której nie ma ciał materialnych zwana jest też *vacuum* (próżnia).

W ogólności, przez ruch absolutny należy rozumieć ruch danej cząstki materialnej w danym ośrodku, którego cechą jest stała i izotropowa prędkość ruchu falowego w tym ośrodku.

IV.1. Układy inercjalne i nieinercjalne.

Inaczej, a raczej odwrotnie do definicji w t.zw. „literaturze przedmiotu”, definiujemy:

układ inercjalny – układ, w którym występują lub mogą występować siły inercjalne.

Ponieważ absolutnie pierwotną cechą **tego** świata materialnego jest ruch, to świat ten jest inercjalny.

Układem inercjalnym jest więc każdy układ materialny.

układ nieinercjalny – układ, w którym nie występują siły inercjalne.

Z tego względu, układowi temu nie możemy przypisać szczególnej cechy bezwładności, czyli masy m .

Jest to więc układ, który nie jest zbudowany z cząstek materialnych.

Stąd z kolei określenie: **świat niematerialny**.

Zauważmy też, że podobnego rozróżnienia jak wyżej dokonał Arystoteles ze Stagiry:

„Si igitur non est aliqua diversa substantia praeter natura consistences, physica erit prima scientia”.

„Otóż, jeśli nie byłoby żadnej innej substancji poza tymi, które są wytwarzane przez naturę, to fizyka byłaby wiedzą pierwszą” (Metafizyka, VI,2).

Powyższe warto też porównać z dowodem św. Tomasza z Akwinu na istnienie Boga.

Tak więc, nauki przyrodnicze, w tym fizyka, zajmują się światem inercjalnym (materialnym), natomiast wszystkie religie – światem nieinercjalnym, czyli światem niematerialnym.

A to z kolei narzuca diametralnie różne metody badawcze.

Dalej wskażemy bezpośrednie dowody istnienia świata niematerialnego.